

ČAROBNICA MEDEJA

Valeri Sigvar

Prevela
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala:
Valérie Sigward
MÉDÉE LA MAGICIENNE

Copyright © 2006 by Éditions Nathan, Paris-France
Translation copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

ČAROBNICA MEDEJA

I DEO

KOLHIDA

UVOD

HERMESOV OVAN

Jedno dete sedi na žalu i posmatra horizont. Leđima je okrenuto prema gradu belih bedema koji se uzdiže na obali. Kolh za devojčicu nema više tajni, prošla je kroz svaku njegovu ulicu i može žmurečki da se šeta po njemu. Ali ta igra joj je brzo dosadila: zašto bi tumarala naokolo zatvorenih očiju kad napamet zna ono što kapci skrivaju?

Ostaje joj jedino da istražuje horizont. Možda će danas na njemu ugledati neko jedro. Samo malobrojni brodovi uspevaju da stignu u Kolh, pošto moraju da prođu Simplegadske stene, a te dve hridi se stalno spajaju i razdvajaju, mrveći svaku lađu koja pokuša da prođe između njih. Eh, kad bi u Kolhidu moglo da se stigne vazduhom! Ali, nažalost, nijedan smrtnik još nije pronikao u tajnu ptica. To dete je čarobnica. Njena tetka Kirka* zna čarolije koje primoravaju zvezde da siđu s neba i ona je upućuje u dejstvo

Zvezdice u tekstu upućuju na rečnik na kraju knjige.

biljaka i trava i pripremanje ljubavnih napitaka i lekovitih masti. Devojčica brzo uči i oduševljava se novim moćima koje otkriva. Kasnije će biti kadra da upravlja elementima i dan pretvori u noć ukoliko joj se prohte.

Ali zasad se dosađuje. Kako bi volela da upozna stanovnike oblasti koje se pružaju iza Simplegada, na drugoj obali neprijateljskog mora. Zaranja ruku u pesak, uzima ga u šaku i posmatra kako joj klizi između prstiju. Ovako, pomisli, protiče vreme. Nekoliko sićušnih zrna peska koja su joj se zalepila za dlan naglašavaju linije na njemu. Ona zatvara oči. Pošto je čarobnica, sigurno može da postigne, samo pomoću snage volje, da se na horizontu pojavi neka lađa. Usredsređuje se na to. Ubrzo otvara oči i pretražuje pogledom liniju što razdvaja vodu i zemlju. Srce joj poskочи od radosti i ona hitro ustane: u daljini je nešto nalik na tačkicu. Čkilji, sunce je visoko na nebu i dešava se da stvori priviđenja, pomerajući po vodi neobične oblike koji nestaju kao rukom odneseni. Ne, sigurna je, nešto je zaista u daljini i približava se obali. Slika ubrzo postane jasnija, to je predivni zlatoruni ovan koga jaše neki dečak, koji se snažno drži za zlatne kovrdže životinje da ne bi pao. Ovan polako izađe na žalo i dečak sjaše. Zatetura se i padne na kolena u pesak. Devojčica dotrči do njega. Malo je stariji od nje i deluje iscrpljeno.

„Iz koje zemlje dolaziš?“, pita ona nestrpljivo.

„Iz Grčke“, odgovara dečak bezbojnim glasom.

„Iz Grčke? A gde se nalazi ta zemlja?“

Dečak upire prst u horizont.

„Tamo, vrlo daleko, ne znam. Prešli smo mnoge reke i nekoliko mora. Plašio sam se da ću pasti.“

„Zašto si preplovio mora?“

„Hteli su da me žrtvuju.* Žetva je bila loša i proročište* je reklo da treba žrtvovati kraljevog sina. Hermes* je uslišio

molitve moje majke i poslao ovog zlatorunog ovna. On je onda oteo mene i moju sestru i odneo nas je na svojim leđima...“

Na ove reči, on brizne u plač.

„Zašto plačeš?“

„Moja sestra Hela pala je u vodu dok smo leteli iznad jedne velike reke.“

„Kako se zoveš?“

„Friks“, odgovara dečak, brišući suze. „A ti?“

„Medeja, ja sam kći kralja Ejeta, a ti si sada u Kolhidi.“

Uzima ga za ruku.

„Hodi, odvešću te kod oca, on će se pobrinuti za tebe...“

POGLAVLJE 1

SVAKOG JUTRA SE BORIM PROTIV STOTINU RATNIKA

Tako znači, prešao si opasan put od Jolka dovde zato da bi mi uzeo zlatno runo?“, pita kralj Ejet momka koji stoji pred njim.

Mladić, čije je lice u senci, klima glavom.

Nalaze se u dvorani osvetljenoj bakljama koje oslobađaju ljut dim. Čuvaju je naoružani stražari, čije su plešuce senke nesrazmerno velike. Ejetovi vojnici vade mačeve iz korica, zveket gvožđa postaje zaglušujući. Ejet jednim pokretom ruke zadržava svoje ljude:

„Nekada davno jedan drugi mladić stigao je ovamo iz Grčke. Friks mi je poklonio Hermesovog ovna u znak zahvalnosti za gostoprimstvo koje sam mu pružio. Lično ga je prineo na žrtvu. Kolhidi je zlatno runo donelo mir i blagostanje, to je naše najveće blago, a ti bi hteo da ti ga dam! Koja si ti budala! Priđi da ti vidim lice!“

Mladić iskorači: ramena mu prekriva panterova koža, a lice mu je obliveno znojem.

„Kako se zoveš?“, pita Ejet.

„Ja sam Jason, Esonov sin. Drugovi me čekaju na *Argu*, mom brodu. Spremni smo da pristanemo na sve što tražiš u zamenu za zlatno runo. Ako imaš neprijatelje, mi ćemo ih pobediti umesto tebe...“

Ejet ustaje. Krupan je i za glavu viši od Jasona. On pljune na zemlju. Jason se i ne pomakne, ali stegne pesnice.

„Neprijatelje mogu da pobedim i bez tebe!“, zagrmí Ejet. „Ne znam kako si uspeo da stigneš do ulaza u moju palatu. Neki kažu da te je obavila gusta magla, sigurno te bogovi štite!“, doda prezrivo.

„Ako ne veruješ u moć bogova, daj mi zlatno runo, pošto ono potiče od njih!“

Isto onako naglo kako je planuo, Ejet se odjednom smiri. Jasonu se čak čini da nazire smešak na njegovim usnama.

„Hoćeš zlatno runo? Neka ti bude. Reći ću ti kako ćeš ga dobiti. Slušaj me pažljivo, Jasone. Svakog jutra se borim protiv stotinu ratnika. Posejao sam zlo seme iz koga su oni nikli. Zato njivu obrađujem pomoću dva hrabra druga, dve prekrasne ali opasne zveri, dva bika tučanih papaka. Dok ih ne ujarmim, bez prestanka bljuju vatru...“

„Kako mi te je žao“, prekine ga Jason podrugljivo. „Izgleda da se na Kolhidi prilično teško živi.“

„Da, tako je, samo najhrabriji opstaju.“

Ejet prilazi Jasonu stisnute pesnice, kao da se sprema da ga udari. Kada zamahne, Jason ga uhvati za ručni zglob. Ejet se opire, vratne žile mu nabreknu. Jason mu silovito zavrće ruku, a on ni da krikne. Dva muškarca se bore, ali vojnici stoje nepomično, kao da ih uopšte ne zanima ta borba, pošto unapred znaju njen ishod. Ejet iznenada prsne u smeh i otvori šaku, ispustivši nešto na zemlju. Jason pogleda dole i ugleda nešto što mu liči na kosti požutele od vremena. Ejet se otrgne i, dok trlja ručni zglob, pokazuje bradom na tlo: